

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci žalobce: **Ing. P. M.**, bytem ■■■, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2016, č. j. OÚPSŘ 163/2016-rozh.,

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 30. 6. 2016, č. j. OÚPSŘ 163/2016-rozh., s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Magistrátu města Liberce, odboru stavební úřad (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 3. 2016 č. j. SURR/7130/134504/15-Je. Ve výroku rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo uvedeno, že se dle § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) zamítá žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby „objekt hospodářské stavby s přístřešky, dřevěná zahradní bouda, oplocení ■■■“. Žalovaný výrok změnil tak, že se dle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona v návaznosti na § 92 odst. 2 stavebního zákona zamítá žádost žalobce o dodatečné povolení stavby.

Žalobce uvedl, že u správního orgánu I. stupně podal žádost o dodatečné povolení stavby, ten však žádost posoudil jako žádost o umístění stavby. Žalobce v žalobě namítal,

že žalovaný, který změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, postupoval v rozporu se zákonem, neboť překvalifikoval předmět správního řízení z řízení o umístění stavby (§ 84 a násl. stavebního zákona) na řízení o dodatečné povolení stavby (§ 129 stavebního zákona). Argumentace žalovaného, že správní orgán I. stupně rozhodl o žádosti o umístění stavby omylem, je dle žalovaného nepřijatelná. Žalovaný měl rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení. Nesprávné posouzení žádosti mohl napravit pouze správní orgán I. stupně, nikoliv žalovaný.

Žalobce také nesouhlasil s tvrzením správních orgánů, že umístění předmětné stavby je v rozporu s územním plánem statutárního města Liberce schváleným zastupitelstvem města dne 25. 6. 2002. Dle žalobce se tento závěr opírá pouze o stanovisko Magistrátu města Liberce, odboru životního prostředí, které nekoresponduje s vyjádřením Magistrátu města Liberce, stavebního úřadu ze dne 2. 4. 2007. Ten k žádosti žalobce uvedl, že vybudování hospodářského objektu v předmětném území je v souladu s územním plánem statutárního města Liberce. Tímto vyjádřením žalobce navrhoval provést důkaz.

Žalobce navrhoval zrušit rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že důvodem pro změnu rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla skutečnost, že správní orgán I. stupně se omylem dopustil chyby ve výroku rozhodnutí, kdy zamítl žádost žalobce o vydání územního rozhodnutí, ačkoliv výroku neodpovídaly skutečnosti, které vyplynuly z listin ve správním spisu (zejména žádost o dodatečné povolení předmětné stavby). Správním orgánem I. stupně bylo také vedeno řízení o dodatečném povolení stavby, nikoliv územní řízení. Žalovaný o odvolání žalobce rozhodl institutem změny, neboť všechny rozhodné skutečnosti vyplývaly ze správního spisu. Nebylo pochyb o tom, že žalobcem byla podána žádost o dodatečné povolení stavby a následně bylo správním orgánem I. stupně také oznámeno zahájení řízení o dodatečném povolení stavby, nikoliv územní řízení. Žalovaný ve vyjádření konstatoval, že správní orgán I. stupně zřejmě použil při vyhotovování správního rozhodnutí vzor týkající se umístění stavby, z rozhodnutí však jasně vyplývá, že jeho předmětem bylo dodatečné povolení stavby. Žalovaný nijak nesuploval správní orgán I. stupně, pouze změnil výrok rozhodnutí, neprováděl žádné další dokazování a ani si nevyžádal další podklady. Ohledně vyjádření Magistrátu města Liberce, stavebního úřadu, ze dne 2. 4. 2007 žalovaný uvedl, že na toto vyjádření nelze odkazovat v rámci předmětného řízení, neboť v tomto řízení jde o zcela jinou stavbu a od počátku zahájení řízení o jejím odstranění byl žalobci znám nesouhlas dotčených orgánů na úseku ochrany přírody a krajiny, i stanovisko stavebního úřadu, že stavba je v rozporu s územním plánem. Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud ověřil, že dne 16. 7. 2015 žalobce

podal žádost o dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 3 za použití § 110 odst. 1 a 2 stavebního zákona. Jednalo se o objekt hospodářské stavby s přístřešky na pozemcích p. č. ■■■, ■■■, ■■■, ■■■ v k. ú. ■■■.

Správní orgán I. stupně dne 9. 10. 2015 vyzval žalobce k doplnění žádosti o dodatečné povolení stavby do 60 dnů od doručení výzvy, a to konkrétně o řádnou projektovou dokumentaci předmětných staveb, ve které je nutné uvést důvody souladu předmětné stavby s veřejným zájmem, s územně plánovací dokumentací, s cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu či technickými požadavky na stavby. Dále správní orgán I. stupně vyzval žalobce k doložení stanovisek Magistrátu města Liberce, odboru životního prostředí, orgánu ochrany přírody a krajiny, a závazného stanoviska z hlediska ochrany lesů. Žalobce byl poučen o tom, že pokud nebudou nedostatky žádosti odstraněny, bude řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Správní orgán I. stupně současně řízení o dodatečném povolení stavby přerušil.

Žalobce dne 16. 12. 2015 doplnil podklady žádosti o projektovou dokumentaci.

Dne 5. 2. 2016 oznámil správní orgán I. stupně žalobci, že doložil pouze projektovou dokumentaci a nevyhověl tak jeho výzvě ze dne 9. 10. 2015 týkající se doložení aktuálních stanovisek dotčených orgánů. Správní orgán I. stupně v oznámení konstatoval, že bude vycházet ze stanovisek dotčených orgánů v původním vedeném řízení, a to z nesouhlasného závazného stanoviska Magistrátu města Liberce, odboru životního prostředí ze dne 12. 6. 2014, dále z nesouhlasného závazného stanoviska ze dne 5. 6. 2014 z hlediska umístění stavby v blízkosti lesního pozemku, z nesouhlasné stanoviska oddělení ochrany lesů, půdy a myslivosti ze dne 12. 12. 2011, z nesouhlasného vyjádření ze dne 8. 11. 2011, z nesouhlasného závazného stanoviska odboru životního prostředí ze dne 2. 3. 2007 a z nesouhlasného souhrnného vyjádření odboru životního prostředí ze dne 31. 1. 2007. V závěru oznámení správní orgán I. stupně uvedl, že předmětná stavba je dle platného územního plánu města Liberce v daných plochách nepřípustná a tudíž nelze tuto stavbu dodatečně povolit, pokud žalobce neprokáže soulad stavebního záměru s územním plánem a zároveň nedoloží souhlasná závazná stanoviska.

Žalobce dne 15. 2. 2016 požádal správní orgán I. stupně o prodloužení termínu pro doložení písemností z hlediska územního plánu. Uvedl, že na základě nově zpracované dokumentace bylo požádáno o nové stanovisko Magistrátu města Liberce, odboru životního prostředí. Upozornil na projednání návrhu nového územního plánu statutárního města Liberce, kdy ze strany vlastníků předmětných pozemků bude dle žalobce vznesen požadavek na jejich zařazení do zastavitelného území. Dále žalobce předložil kopii žádosti o vydání souhrnného vyjádření odboru životního prostředí podanou dne 12. 2. 2016.

Dne 23. 3. 2016 bylo ve věci vydáno prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění správní orgán I. stupně konstatoval, že posuzoval soulad předmětné stavby s územním plánem města Liberce schváleným zastupitelstvem města Liberce dne 25. 6. 2002. Podle územního plánu bylo pro pozemky p. č. ■■■ stanoveno funkční využití „plochy přírody a krajiny – travní porosty a ostatní plochy v krajině“. Tyto plochy jsou stabilizované, ale nezastavitelné. Správního orgánu I. stupně dále uvedl, že v novém rozpracovaném územním plánu statutárního města Liberce, zůstává tato lokalita

i nadále zařazena do nezastavitelných ploch. Správní orgán I. stupně zdůraznil, že i kdyby byl v rámci projednávaného nového územního plánu vznesen požadavek na zařazení předmětné plochy do zastavitelné, správní orgán musí vycházet ze stavu, který je tu v době jeho rozhodování. Správní orgán I. stupně v závěru odůvodnění konstatoval, že předmětná stavba je neslučitelná s územně plánovací dokumentací, což je podmínkou podle § 90 stavebního zákona pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Zamítnutí žádosti žalobce je dále podpořeno nesouhlasnými závaznými stanovisky dotčených orgánů.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 18. 4. 2016 odvolání, ve kterém uvedl, že předmětná stavba je v souladu s územním plánem, neboť dne 2. 4. 2007 bylo Magistrátem města Liberce vydáno kladné vyjádření k záměru stavby hospodářského objektu o rozměrech 5,30 x 4,20 na pozemku p. č. 140/26 v k. ú. Krásná Studánka. Přílohou odvolání byla kopie tohoto vyjádření. Dále v odvolání navrhl přerušit řízení do doby vydání nového územního plánu.

Žalovaný vydal dne 30. 6. 2016 napadené rozhodnutí, kterým změnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že správní orgán I. stupně v řízení o dodatečném povolení stavby posoudil podle § 129 odst. 2 v návaznosti na § 90 a § 110 až § 115 stavebního zákona žádost o dodatečné povolení stavby, kterou dne 16. 7. 2015 podal žalobce a na základě tohoto posouzení podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona v návaznosti na § 92 stavebního zákona zamítl žádost o dodatečné povolení hospodářské stavby s přístřešky, dřevěné zahradní boudy, oplocení Liberec, ■■■ na pozemku p. č. ■■■. Ve zbytku žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně nepochybil, když zamítl žádost žalobce o dodatečné povolení stavby, neboť dospěl k závěru, že stavba je zcela v rozporu s platným územním plánem statutárního města Liberce schváleným dne 25. 6. 2002. Předmětná stavba byla bez stavebního povolení postavena na pozemcích p. č. ■■■, které jsou územním plánem zahrnuty do ploch s funkčním využitím „plochy přírody a krajiny - travní porosty a ostatní plochy v krajině“ a jsou nezastavitelné, což vyplývá z bodu 3. 1. 3. Regulativů funkčního a prostorového uspořádání území (příloha č. 1 závazné vyhlášky statutárního města Liberec č. 2/2002). Podle žalovaného nebyl naplněn požadavek § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona pro dodatečné povolení stavby, neboť lze povolit stavbu, která není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování a s územně plánovací dokumentací. Žalovaný se dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval omylem správního orgánu I. stupně, který ve výroku uvedl, že rozhodoval o žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby a že žádost posoudil podle § 84 a § 91 stavebního zákona. Žalovaný tuto chybu napravit změnou výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a tato vada tak podle žalovaného byla zhojena. Žalovaný uvedl, že v průběhu řízení žalobce podal žádost o dodatečné povolení stavby a správní orgán I. stupně také vedl řízení o dodatečném povolení stavby. Nemohl vést řízení o žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby, které správní orgán I. stupně uvedl ve výroku rozhodnutí. Touto změnou výroku nemůže být zasaženo do práv účastníků řízení, nemá vliv na zákonnost rozhodnutí a je v souladu se zásadou dvojinstančnosti řízení upravenou ve správním řádu. V závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že postup správního orgánu I. stupně v dané věci byl správný s výjimkou nesprávného uvedení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí, což bylo napraveno jeho změnou v rámci odvolacího řízení. Zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně by odporovalo hospodárnosti a rychlosti řízení. K odvolací námitce odkazující na vyjádření Magistrátu města Liberce žalovaný uvedl, že se toto

vyjádření týká zcela jiné stavby, než která byla předmětem posuzované žádosti. Žalovaný nevyhověl žalobcově návrhu na přerušení řízení do doby, než bude přijat nový územní plán. Konstatoval, že takový postup není možný, neboť se rozhoduje podle platného územního plánu.

IV. Právní posouzení

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Rozhodné v dané věci je posouzení, zda žalovaný mohl v rámci odvolacího řízení výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnit dle § 90 odst. 1 písm. c) či byl povinen toto rozhodnutí zrušit dle § 90 odst. 1 písm. b).

Podle § 90 odst. 1 správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné,

- a) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví,
- b) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání, anebo
- c) napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.

Odvolací řízení v rámci správního řízení je ovládáno principem apelace. Odvolací orgán může změnit rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pokud je na straně tohoto orgánu shledáno pochybení. Ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jeho vrácení k dalšímu rozhodování by žalovaný měl přistoupit pouze tehdy, pokud nelze v rámci odvolacího řízení rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnit a postupovat tak v souladu se zásadou procesní ekonomie a hospodárnosti řízení upravenou v § 2 a násl. správního řádu. Odvolací správní orgán zruší napadené rozhodnutí a vrátí věc k novému projednání zejména v případech, kdy jsou ze spisového materiálu zřejmé nedostatky při zjišťování stavu věci, což by vedlo k rozsáhlému dokazování před správním orgánem. V projednávaném případě však žalovaný v rámci odvolacího řízení doplňovat skutkový stav věci nemusel, neboť byl úplně

zjištěn správním orgánem I. stupně. Na základě správního spisu není pochyb o tom, že správní orgán I. stupně vedl řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby, v jehož rámci mohl žalobce uplatnit všechna svá procesní práva. Také z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je dle soudu zřejmé, že správní orgán I. stupně rozhodoval o žádosti o dodatečné povolení stavby. I z obsahu podaného odvolání vyplývá, že přes nedostatky výroku prvostupňového rozhodnutí, bylo žalobci zřejmé, že se jednalo o rozhodnutí vydané v řízení o dodatečné povolení stavby. Žalobce v odvolání uvedl: „V příloze tohoto odvolání je stanovisko stavebního úřadu z dubna 2007, že stavba hospodářského objektu je v souladu s územním plánem - viz kopie. Z tohoto důvodu nemohu souhlasit s rozhodnutím stavebního úřadu, že stavbu hospodářského objektu nelze dodatečně povolit, neboť je v rozporu s územním plánem.“ Žalovaný proto postupem dle § 90 odst. 1 písm. c) nepochybil. Napadené rozhodnutí vadu výroku správního orgánu prvního stupně odstranilo a žalovaný se se změnou výroku prvostupňového rozhodnutí v odůvodnění napadeného rozhodnutí také řádně vypořádal.

Soud souhlasí s žalovaným, že vyjádření stavebního úřadu ze dne 2. 4. 2007, které je součástí správního spisu a přílohou odvolání žalobce, se týká jiné stavby. Je zde sice zmiňována stavba hospodářského objektu na pozemku p. č. ■■■ v k. ú. ■■■, ale zcela jiných půdorysných rozměrů (4,25 m x 5,30 m). Ze správního spisu soud zjistil, že dne 25. 2. 2015 bylo řízení o odstranění stavby o rozměrech 4,25 m x 5,30 m na pozemku p. č. ■■■ v k. ú. ■■■ zastaveno z důvodu, že předmětná stavba zanikla, a byla nově provedena v rozměrech posuzovaném žalovaným (délka objektu 11,50 m a šířka objektu 8,10 m + 2,40 m). V nyní projednávaném případě tedy jde o rozměrově podstatně větší stavbu, než jaká byla posuzována Magistrátem města Liberce dne 2. 4. 2007. Závěr správních orgánů, že stavba je v rozporu s územním plánem Liberce ze dne 25. 6. 2002, je dle krajského soudu správný. Plochy pozemků p. č. ■■■, ■■■, ■■■ a ■■■ jsou v územním plánu vedeny jako travní porosty, ostatní plochy v krajině, což v souvislosti s Regulativy funkčního a prostorového uspořádání území (příloha č. 1 obecně závazné vyhlášky Statutárního města Liberec č. 2/2002) činí tyto plochy nezastavitelnými s výjimkami, pod které však posuzovaná stavba nespadá. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ani žalovaný s takovým postupem ve stanovené lhůtě nevyjádřili nesouhlas.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode

dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 12. října 2017

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu